

Забуттю не підлягає: екскурсія в Бабин Яр

25.09.2019 р. ми, учні 6-А класу, разом із бібліотекарем школи і одночасно екскурсоводом, Хоменко Світланною Іванівною, напередодні річниці трагедії у Бабиному Яру у роки Великої Вітчизняної війни відвідали меморіал невинно розстріляним, поклали квіти, залишили іграшки.

Мета нашої екскурсії – пам'ятати трагедію Бабиного Яру і ознайомитися із Сирецьким меморіальним комплексом. Наша екскурсовод розповіла про період тимчасової окупації нашого міста німецько-фашистськими військами, про розстріли, про все, що відбувалося в Києві та в Бабиному Яру в ті страшні роки. Ми побачили пам'ятники на території меморіального комплексу: Пам'ятник підпільниці Тані Маркус, поетесі Олені Телізі, розстріляним дітям, дерев'яний хрест у пам'ять про розстріляних членів ОУН, місце масового знищення киян.

Трагедії передував наказ гітлерівських окупаційних властей, згідно з яким всі євреї міста Києва і його околиць повинні були з'явитися в понеділок 29 вересня 1941 до управи, що на розі Мельникової (нинішня Мельникова) і Доктерівської (нинішня Дегтярівська) вулиць. За невиконання наказу киянам загрожував розстріл.» - вела свою розповідь Світлана Іванівна.

- І що всіх, хто прийшов у Бабин Яр, розстріляли? – запитала наша Настя.

- Так. Відповідно до німецьких документів, всього за декілька днів в Бабиному Яру було знищено понад 30 тисяч чоловік. Серед розстріляних були не тільки євреї, але й українці, цигани, а також люди інших національностей; військовополонені, душевнохворі – пацієнти психіатричної лікарні ім. Павлова. – продовжувала свою розповідь бібліотекар.

- Однак не треба забувати, що фашизм починається не з Бабиного Яру і ним не вичерпується. Фашизм починається

з неповаги до людини, а закінчується знищенням людини, знищенням народів.» - цитувала наш бібліотекар із пошарпаного папірчика, бо вона провела вже не одну екскурсію для своїх вихованців.

- Наш обов'язок
зберегти пам'ять про
Бабин Яр та передати її
наступним поколінням. Тільки
пам'ять захищає від
повторення помилок
минулого", – закінчила свою
розповідь поважний
екскурсовод біля
головного меморіалу. На
наші очі накотилися
сльози. Ми тремтячими
руками поклали квіти.
Мовчали.

Завершили ми свою
екскурсію біля пам'ятника
розстріляним дітям. Бібліотекар
нас попередила, що
можна взяти з собою
дитячі іграшки. Тож ми
залишили біля пам'ятника
своїх улюблених
ведмедиків. Настя
заплакала, настільки
пройнялася розповіддю
Світлани Іванівни. Ми зробили
фото на пам'ять і
вирушили до школи.

Поліна Тодосієнко